

V

Кому лучалось бути в Умані на Софіївці літ тому з двадцять назад, той мусів завважити на гулянні за паном статного козака, чорнобривого, високого; з обличчя він був дуже гарний, а в очах світилось щось котячого, мовби так і кинеться, як кіт на мишку.

Ми себе забули, а шляхтичі не забули, що ми були; то мовби на знак, що поконали козацьку волю, що по їх сталося, — двірських служак звать козаками й зодягають їх начеб по-козацьки, тільки все на сміх: шлик козацький з червоним верхом й китицею, а шаровари аж білі, і сірого сукна куртка — не куртка, а немовби фрак, та й не фрак; а казна-що: спереду поли зовсім обрізані, а ззаду хвостик, і блискучими гудзами обтикано. Ще й жилетка червона, як жар, і також з блискучими гудзами. Літом, замість отого фрака, козаків водять в такій одежині, що й ім'я нема; до станка пришито замість полів брижі з-на п'ядь довжини. Замість шлика, літом можна бачити на козаках якусь шапочку-макотьорку, що тільки чуб накриває; попід шию вона ремінцем прив'язується, щоб з голови не впала. Де-де на такій шапочці можна бачити й гальони. Запорожжя панам кісткою в горлі сіло; то щоб лучче його осміять, вони вчепили своїм дворякам оселедець; жмут волосся коло лівого вуха. Його там звать: «кок».

Такий-то був козак і так зодягався, що ходив за паном по Софіївці. Був він син звичайного кріпака, чи, як там звали — панського підданого, Стецька Печериці, а сам звався Явтух. Спочатку, як і всі хазяйські сини, пас він батьківські ягнята; а там, як набирали хлопців у двір, то і йому випала лиха година. В дворі Явтух спершу був за козачка — нібито кухтою, — а там, як підріс, то й козаком зробили — себто їздив за форися і коло панів таки usługовував.

А в пана була «содержанка», її величали панна Фрузина. Була вона звичайна Пріська, чи Фрасина — по-книжному Євфросинія, — кріпачка, силою взята в двір; за літ скільки запаніла, і стала зватись з волі пана, та й не без своєї, Фрузиною і панною.

Поки Явтух ріс та краси набирався, Фрузина ледачіла, старілась; як йому минуло двадцять, як на його всі заглядалися, — їй стукнула тридцята паска, а з обличчя більш двадцяти літ їй не показувало. Тоді стала вона докучать панові: віддайте мене, бо собі сороба наробите: де ж мені дітсья з малим сиротою?

Не трудно було вдоволити її, мавши панську власть: — рече і биша! І дав пан приказ «некрут» ловити. Наробили галасу в селі, а парубків з двадцять забили в дибки. Стали небораки в лаву, кожен із сторожем в паровій дибці та ще й у путі. Нікому й у голову не приходило, чого то панна Фрузина в вікні сидить — сумна та невесела; матінки плачуть, сестри побиваються; то думали, що і їй до серця дійшло. Явтух жартував, посмішкувався з новобранців, що вони носи попускали і так поприбирані; а того й у голові не клав, що взавтра ясне сонце, з-за горн викочуючись, застане і його на зборні, в дибці, і ланцюгом до сторожа прикованого.

— Що? найшла-сь до сподоби? — питав пан Фрузини, як новобранців на зборню відвели.

— Ніт, — каже вона.

— То, може, кого знаєш, що не взяли? кажи, я пошлю.

Не думаючи, Фрузина показала на Явтуха; не думаючи, пан послав Явтуха ж за війтам і двома десятниками.

— Прийшли! — Явтух доложив.

— *Poczekaјa*, — відказав пан і казав давать вечеряти. Веселий Явтух до столу usługовував, а ще веселіша позирала на його Фрузина.

— *Fajke!* — гукнув пан по вечері.

— *Słucham!* — одвітував Явтух, і люлька як вродилась.

— Поклич сіпак! — додав пан, пихкаючи.

- Słucham. — озвався Явтух і зник. Ввійшли сіпаки, трохи не в ноги поклонились.
- Ото, — почав пан, — panie dobrodzieju, вважаєте, я завважив, що в нас один некрут негодящий; треба його, panie dobrodzieju, перемінити...
- Пан те знають, — відвітував війт. — Як перемінити, то й перемінити.
- Я, panie dobrodzieju, — заговорив пан,—перебрав все село і годящого такого не знайшов.
- Беріть Явтуха.
- Двірського, вельможний пане? — війт каже.
- Якого тобі двірського? — підхопив один десятник.
- Та двірського ж! — пан каже, і гукнув: — Явтух!
- Shicham! — Сіпаки зирнули один на другого, а Явтух з'явивсь.
- Ступай за ними, — сказав пан.
- Słucham, — одвітував Явтух, і всі вийшли.
- А що? — почав війт за ворітьми, — за діло браться!
- Десятники й схопили Явтуха за руки.
- Що це? за що це? — почав Явтух.
- Довідаєшся згодом!
- Мабуть на зборню? — сумно запитав Явтух.
- Та вже ж не в панську пекарню.
- Та в некрути? — додав Явтух.
- Та вже ж не тарілки лизати!
- Не потішайтесь, дядьки! — Явтух каже. — Мене спіткала лиха година, вона ж і на ваших дітей засіла, та може і вас не мине.
- Та це що другого, — відказали ті. — Чи нас, чи дітей наших заберуть, то громада добрим словом згадає; а тебе ледачого здамо, то й на молебень дамо.
- Ще б, може, розмова велась, та вже зборня відчинилась.
- А! а! — почали новобранці на все горло, як побачили, що Явтуха в дибки забивають, — оце тобі, щоб не глузував з чужої долі лихої!.. Ти думаєш, ми не бачили, як-то ти шкірив зуби, як нас переписували? ото не смійся, підошво панська!
- Браття! — почав Явтух, та з гурту перебили:
- Еге! браття! а давно побратався? а за годинку перед цим? Ге! панський устілок, бач! Не забули ми тобі, як ти нас прискаржував!
- Браття! — почав знов Явтух, — і я безталанний, і ви не щасливіші за мене; не сварімось же хоч тут, звідкіль не кожен додому вернеться. А хто скаже: кому з нас не останній раз завтра мати борщу наварить?
- Що правда, то правда, — заговорив сторож, — і мій син...
- Та що правда, то не гріх, — одвітувано з гурту, — а як-то тобі з панських подушок та на соломі спати?
- Який чорт — не я бачив подушки!
- А чого ж так звисока на нас позирав-есь?
- В палацах, бач, жив, — підхопили з гурту.
- Хай же і на зборні повалється! І почали пісню:
- Ой, зачула моя доля,
Що не бути мені дома:
Буть в неволі козакові,—
У залізі, у закові,—
В тяжкій дибці, в лютім горі,
У некрутському наборі.

Ще пісні не скінчили, як запіли півні, і Явтух заплакав: у цю пору він весною, бувало, соловейка слуха крізь вікно з палацу; заплакала і решта новобранців: у цю пору вони, хто в полі ночував, зганяли воли пастиись; хто дома — не раз з дівчиною-зіркою стояв де в затишку, або під деревиною сидів. А тепер!..

Це діялось аж за Тульчином, від Солодбок миль за дев'ять, абощо.

У Явтуха ще жив батько — заможний був чоловік, — ще жила й мати, і сестра-каліка. Тільки й роду було. В селі як в барабан вдарив, що Явтух на зборні сидить; ще на світ і не заводилось, як дійшла ця чутка й до отця-неньки і, чуть на зорю, вони вдарились до панотця та лямцем йому до ніг: «панотченьку! добродієчку! визвольте наше дитя! Хай матимем хоч під старість на допомогу. Хоч з торбами підемо, та прейма матимем, де зиму зимувати».

З попа була людина добра, то чи сказав що, чи ні, а зодягся в рясу — знак, що панотець до двора йде за ділом — і каже: «пиду, попрошу, а більш не можу».

Так коло полудня вернувся панотець, і Явтухів батько прийшов до його. Цей наглядці ходив за батюшкою, і ох, як тяжко було батькові, що панотець загостювали, а його син — одним-однісінький — отам у дибці!

— Ні приступу! — каже панотець.

— Ох, лихо моє! — мало не заголосив Стецько, — пропаща дитина, та й ми з нею пропащі.

— Подождіть, може ще що й буде.

— А чи буде ж?

— Та це в волі вашого Явтуха й у вашій...

— Де вже!

— Я вам кажу. Ось слухайте: панна Фрузина — так і панотець її величав, — за його тупкає перед паном.

— Панна Фрузина?! Тьху! тьху! — почав Стецько плювати.

— Чого ж ви розходились? — пропаде син.

— Та хай лучче пропадає, аби як людські діти. Я ж догадуюсь, чого їй забагається: вона хоче з ним до шлюбу стати.

Як почав батюшка вговоряти, як почав вмовляти, як почав проставляти та виправдувати її, то Стецько слухав, слухав та й каже: «порадимось з жінкою і побачимо».

Через тиждень у дворі і в Стецька весілля було: музики бубнили, чарки дзвеніли, набирались лиха і підшви і передки. А Явтуха мали на оці, аж поки від шлюбу не вертались. І всі дружби і бояре в путах були, бо забрав він новобранців, — каже: «хоч востанне свою біду потішите». — І потішили вони свою біду на славу; а ніхто і гадки не мав, що до вечора дибки позлітають, — що пан тільки таку штуку вдер, аби парубків полякати і віддати Фрузину.

Скоро весілля скоїлось, та не забарилось лихо: Фрузина панства не кидалась, а свекор і свекруха, не діждавшись добра від невістки, з журби та з лиха так і покотились. За ними й каліка на той світ перебралась. Поки ж батьки жили та сестра, то Явтух для їх притулку державсь своєї панії — жінки, хоч і сміялись з його на все село; а як господь прийняв їх до себе, то побивши Фрузину на всі боки, махнув рукою і пішов на Бесарабію й слід загубив, наче снігом замело. Розказували чумаки, що бачили його в Одесі, після в Миколаєві, там на Дону; і вже казав, що за Дунай махне. З того часу Явтух як у воду впав: ніхто про його жодної звістки не приказував.

Заросла бур'яном Стецькова хата: там — а ще тоді — за ґрунта не тісно було, то ніхто не замешкав спустілого обійстя. Явтушиха ж не довго держалась; пани прозвали її панею Печержинською з Печерихи, перевезли в місто і ославили розумною, чесною та ще й умілою учителькою. «Вона, кажуть, в такого-то пана і ключницею була, і дітей учила, і до розуму їх подоводила». — І звезли батьки чималий гурток діточок — і хлопців, і дівчат. Вміла ж вона тільки читати по-польськи, що коло двору навчилась, та гаптувати с'як-так. От і все, що вона вміла

доброго.

Такою-то учительку нараjali і панотцеві Гервасієві! В такі-то руки повезла паніматка свою Масю, вирвавши її з-межи дівчат-селючок, як зуб з ясен, на лихо та на безголов'я.

Від Тернівки до Тульчина таки чималий світ, то в Уманщину й чутка не дійшла про дивне життя теперішньої пані Печержинської.

Задалека видно Тернівку, а тернівський костюл, що за торговицею стоїть, звідкіль оком засягти, біліється. Тепер Тернівка — погане місто: доми все соломною криті, десь-то якийсь-то під гонтою, — і як порівняти з другими містами на Поділля, то вона трохи лучча від Шашови, а села єсть кращі. По лівий бік Дніпра міста нігич не походять на тогобіцькі, то й рівнять нічого.

Ідучи грядою від Теплика на Вищий Ташлик до Серебрії — собі ліс тягнеться, — зветься Сибір, — а цабе долиною села; та хіба підвечір або дуже зрання можна здогадатись, що там села, бо дим зніметься, а другої позначки нема, — сказано, в яру; а село з селом, як кільце з кільцем в ланцюгу зв'язується. Вищий Ташлик, Нижчий Ташлик, Середина, Березівка, Чан ідуть долиною бік у бік тругся. Долиною, вважаєте, річка тече — Вудич тощо, — і стави все долиною, то села й тягнуться понад воду. А Серебрія на поперечнім яру, як до Тернівки їхати, в сторону від тих сіл. Так ідучи від Теплика, як минеш Вищий Ташлик та Серебрію та спустишся в видолинок, а там виберешся на невеличку гору, та проїдеш мимо одного хреста, що стоїть при дорозі, та не доїздячи до другого, бачиш, що Тернівка як з землі росте. Всамперед покажеться з-за гори костюл мурований, білий і червоний дах під бляхою; там один за другим єврейські дімки, все з заїздами і новий недостроєний ратуш, та коло його журавель над колодязем (а там і колодязь звуть криницею). Під'їжджаючи все ближче та й ближче, бачимо тепер нову церкву, що років зо два як вистроїли, і другу стару, маленьку, убогу, аж нижче плацу, де ярмарок стає, — аж за єврейськими домами за поперечною перією. Дімки потягли і долинами, і по узгір'ях, — все хрещений люд живе за містом. То тепер така Тернівка, що вигоріла здорово; а колись вона була гарна: доми все були під черепицею, жили все багаті купці, багатими крамами торгували.

Так ще тоді, як Тернівка гарна була, по дорозі від Серебрії до міста парою миршавими кіньми і пара лошат ззаду, їхала зелена бричка, присадкувата, черевата, і страх торкотала. На передку сидів хлопець літ дванадцяти, собою сухощавий, в гуньці. Себто мав бути за хурмана, та тільки батіг держав у руці; колись цей батіг був і посмолений, а тепер вже давно обліз, аж рудий, та товстий такий! і на кінці гудз, як голуб'яче яйце. Віжками керувала мовби шляхтичка, що сиділа ззаду. На голові в неї старенька хустина, чорна, з краями в квітки; на плечах пальто тернове, також чорне; на ногах черевики нові, козлові, ще не назувані; на шиї низка коралів і три дукачі широзолотих. Опріч цих двох, на бричці була ще й дівчина, закутана в хустку, що тільки їй очі блищать, — щоб не загоріла.

Погана була їх їзда: то посторонок урветься, і вони стануть, ув'язують; а тільки рушать, як дивись, орчик відірвався, або ланва спала. І знов стають, в'язують; і знов рушать — і знов пригода: заколесник згубили, і колесо зліта.

— А! лиха моя година! ото їзда! — говорить з досадою та жінка. — На, подерж віжки.

Хлопець бере віжки, а вона злізе, шука мотузку в бричці, в'яже. Поки тут вправиться, то коні позаступають.

— Возьми, Митре, розправ, — озветься до хлопця, — бо я боюся.

То й хлопець злізе; та поки тут розправить, то або нашильник злетить і висить на крижиках, або коні зовсім порозпрягаються, що тільки в шлеях стоять. Піде Митро туди, а тут знов позаступають. Сказано — муха тне, то скотина не встоїть, плутається. Тимчасом дівчина й засне на бричці.

— Вставай, дочко, будем їхати! — скаже та молодиця. Дівчина сяде, очі протирає; і рушать, та й знов пригода.

Таку їзду в тій стороні називають попівською. І справді, це попадає їхала: паніматка Люборацька везла Мاسю до учительки. Виїхали вони з дому ще вчора, на пречисту, а це вже другий день в дорозі. Якби далеко, то б і не диво, а то всього-навсього миль чотири — і так забарились! Не що, а справа їм заважала, то в Серебрії їй заночували; попросились до якогось хазяїна в обійстя, аби від злого чоловіка безпечніше. Ні хати, ні вечері їм не треба було; хата для звичайного — ввесь світ, а їжу мали з собою — курочку печену, в рукавці зав'язану та в синім папері поверх рукавця, та квашені огірочки; для Митра в торбині сало на три цілі.

— Їж, доню, — каже мати, розв'язавши, що треба.

— А ви? — дочка питає.

— Ет! за мене не турбуйся; я й дома наїмся. То тобі що другого: ти в школах будеш, в чужині; як не купиш, то й не з'їси. А на стіл дадуть не те, чого тобі забагнеться, а що самі схочуть, щоб дешевше стало. Не дарма мої татуньо покійні — а твій дідуньо — було розказують, що як зближиться страшний суд і матиме анцихрист народитись, то всюди будуть школи, будуть ученики і учителі. А то будуть не ученики, а мученики; не учителі, а мучителі. Оце ж воно і єсть.

Мася мовчки їла. Митро коні ладнав до ясел, а паніматка то вкусить, то говорить.

— От, — почала вона, — й ці моди! Ніхто й не чував про їх, а покійні татуньо все знали — з якихось книжок вчитували — і кажуть було, що в останні времена жіноча стать убиратиметься, аки біси. Або ж воно не так? Все це покійні татуньо з книжок вчитували. Нема тепер таких правдивих книг, — попереводили.

На другий день, себто вже в неділю — де празник на пречисту, то на попразен, — чуть на зорю, подякувавши хазяям за притулок, рушили вони з подвір'я, на все придивившись, щоб пригоди не було, і покотили вздовж селом в долину.

До Тернівки оставалось ще вісім верстов — люди лічать. Тих вісім верстов їхали вони мало не до самісінького полудня. Як осталося тільки один переярок переїхати, а там і коливорот, вони стали при долині і попереодягались. Мати надягла новий ніби шляфрочок, чорний, терновий, і те ж пальто, в которім їхала; зав'язала голову новою хусткою, все чорною і краї в квіти, і наготовила кашемірову шаль, щоб накритись, як з брички злізе. Дочка надягла зелену сукню, як там звуть, що мати переробила з своєї дівочої одежини, — з тої самої, в котрій вінчалась. Вона б іще її шанувала, та трохи сама розрослась, що вже не надягти, а тут для Масі треба було щось путящого справити, і нового пошкодували, то порішили з старим. Закрутилась Мася в таку ж хустку, яка в мами на голові; впакувались і поїхали.

Як приїхали під самий коливорот, паніматка поспитала в заворітного:

— Де тут жиє учителька, пані Печержинська?

— Он! у поздовжній перії, — показав той. — Ото, — показує, — бачите червоний дім з зеленим піддашком, не доїздячи до поперечної перії?

— Бачу, — відказала паніматка, — ото він, що за ним зараз другий під новою гонтою?

— Отож-то! — каже заворітній. — Так між тими двома ломами двірок стоїть, перед вікнами городчик, нова брама з подвір'я, цвяхована.

Дивилась паніматка, куди показував старий; дивилась і Мася, а серце їй так і мліло: «що то буде?» — думала вона.

Подякувавши заворітному, розплутавши коней, паніматка рушила з місця та рушаючи, перехрестилась, щоб без пригоди хоч містом проїхати. Тепер тут не коливорот, а тільки стовп стоїть, що на йому ходив коливорот, і на землі лежить довге дерево, обтесане, подовбане. А колись до посесії тут було справно! Коливорот — ще й помальований зеленим — на ланцюгах ходив, обкований був. І на стовпі бляшане півпівника: куди вітер, туди й він обертався та чергинькав.

Якби хто з лівобічної вїхав в Тернівку, або й у Теплик, абощо, то дивним йому показалось би, дивлячись на ту крилату звірину, що там на вишках понамальовувана; на ту неохайність та

нечупурність. А тут зо всіх боків шарпають: «Со пан купіје? Со пану potrzebno? Do mnie, pani! Do mnie, pani! U mnie lepsze towary». А правобічане до цього вже узвичаїлись, і тільки махне рукою, або і так поїде; а то ще й злають, як останнього — і ні суда, ні розправи нема. І мої подорожні мовчки собі їхали.

— Годі! годі! Митре, стій! — сказала паніматка, як підїхали під браму до пані Печержинської.

Став Митро, паніматка роздивилась на ті прикмети, що люди показали, і почали злазити.

— Злазь, — каже, — й ти, Масю!

Зітхнула дівчина й зізла. Паніматка казала Митрові зїхати з дороги, дати коням пашні, і строго-настрога наказала від брички не відходити: в ногах там були складені то сорочки для Масі, тощо. Та ще це байдуже, — на бричці зоставались різні горнята: то з повидлами, то з конфітурами, — себто варення, — то з медом, з маслом; то курчата, то хрущики, то сухарики тощо, — все, що мати для Масі з дому набрала, щоб дитина не мліла голодом в чужині, так щоб хто не пожив без Масі, — он що!

Оттак розпорядившись, обтріпала мати дочку від пилу, а дочка матір, й потягли в двір. Люборацька вже і шаллю застелилась.

Може думаєте, що дїтвора сипнула з хати зустрічати новобранку-товаришку, як то бува з школою? Може хто вийшов зустріти паніматку? Ніт! Зійшла вона з дочкою на рундук, поторгала дверима, — ні духу не чути, ще раз поторгала та й каже: «нема нікого». І вернулись до брички.

Гірко ту мову розказувати, яку вели мати з дочкою, бо й своє лихо згадається, а за лихо... та цур йому!.. Мати згадувала своє дівування, і рівняла давнину до теперішнього; а дочку в село манило, між дівчата, і жаль їй було, що теперішній світ так відмінився від давнього, як ще бабуня її дівочила. І сплакнула Мася. Зітхнув Митро, бо слухав, аж рота роззявив, і так подивився, що паніматка й здогадалась, що він хотів щось сказати, і запитала:

— Що ти хотів говорити?

— То я собі так, — озвався Митро.

— Та говори-бо, чого ти?

— То я... тее... то я так собі, — каже хлопець, чухаючись.

— Та кажи-бо!

— Їдьмо додому! — каже Митро.

— От тобі й дурень, — озвалась паніматка. — А Мася ж?

— Візьмім додому, — каже Митро.

— А для чого ж ми возили її сюди?

— Та що! — каже Митро. — Бачите, їмосць, — додав, — вас у нас в селі поважають, бо ви таки найстарші між жінками, — сказано: попадя, паніматка, всьому селу мати; і ви не держите мужички за ворїтьми, а тут самі на сонці печетесь, їдьмо! тут нема правди. І коні тупають, — далі каже, — муха, значить, тне.

Не мала паніматка часу відказати на то орацію, бо надїйшла молодиця звідкільсь, така розкішна з себе, та рум'яна, в швабській сорочці, в цицовой спідниці і на голові хустка здорова замість намітки. Це знак, що вона коли не некрутка, то покритка.

— Чи не до учительки? — поспитала вона і якось так глянула на Масю, наче почувалась старшою за ню.

— До учительки ж, — озвалась паніматка.

— Нема вдома, — відказала молодиця, — ще з костьола не вийшли. Просимо до хати; я тут за господиною.

Не вспіла паніматка і роздивитись гаразд, ні прохолодитись, — бо двірок на льодовні стояв, — як прийшла й Печержинська і панянки з нею. Панянки ж десь в сінях поділись, а вона

ввійшла в хату. Були дуже пізні неділішні обіди, як це діялось.

— Niech będzie pochwalony Jezus Chrystus — привітала вона, тицьнувши, наче її хто попід коліна торкнув.

— На віки віков, амінь! — відказала паніматка. Стояла вона очима до порога, коло вікон. Тут же комода стояла, на ній всякі коробочки, пляшечки, кошички; над комодою дзеркало, а під дзеркалом подушечка на голки, піском набита, заволічкою вишивана, з китичками. Коло матері й Маса стояла.

— Kogoż tam honog roznać? — запитала учителька, розпрягаючись з капелюша, що був як одеські лабази, як тоді носили. І кинулась до дзеркала.

— Та я — попада, — відказала паніматка, давши місце Печержинській.

— A, księdzowa! — відказала та, — proszę siadać, — додала. — A to, — показала на Масаю — córeczka pani?

Подякувала паніматка за честь і каже:

— Tak jest — corka moja. — Вона дещо могла сказати по-польськи, та не кожен раз відважувалась, бо не духвала на себе.

— Do nauki zapewnie — процідила Печержинська.

— Та само собою, — озвалась паніматка.

— Bardzo mi przyjemnie! A ona umie po polsku?

— Ні, — відказала паніматка.

— Aj-aj-aj! Jaki srom! — каже Печержинська і додала: — U mnie sié nauczy. Czy pani dobrodziejka nie z Sołodkow?..

— Tak jest, — відказала паніматка.

— A! to słyszałam od p. Rosolińskiego.

Тут принесли каву. Маса не тільки не пила цього дива, але й не бачила, то і з руки взять не хотіла: що ж, дума, візьму, а як уп'юся? — І все дякує.

— To idz, serce, poznasz si z panienkami, z towarzyszkami. Idz kotiu! — каже Печержинська.

Маса стояла мовчки.

— Чому ж не йдеш? — озвалась мати.

— Так, — каже Маса.

— Йди, йди! тобі легше буде обізнатись, поки я тут.

— Не хочу я, — каже Маса.

— Olano! — гукнула Печержинська.

— Słucham. — відозвалась, і ввійшла та молодиця, що запросила паніматку до хати.

— Zawołaj tu Kasę, Masię.

— Бач, і тут є Маса! бігай! — заговорила паніматка.

Маса й рухнула за Оляною. Думала небога, що тут, як на селі. Та не пройшло й чверть години, як вернулась.

— Чого ти? — спитала мати.

— Тут всі шляхтянки, — відказала Маса, — сміються з мене. Не хочу я тут бути! — Говорить і очі витира, бо соромиться, та сльози самі ллються, мовби їх там повні озера в запасі були.

— O! jakież one! — каже Печержинська — jaż im dam! — І до паніматки заговорила, — вона балакала по-польськи, а ми на своє звернімо, — каже: як же ви, їмосць, погано повели свою дочку! Як хлопка яка! а дитя шляхетне. Та байдуже. — додала, — в мене вивчиться. — І каже: — все то простота винна!

— Може й так, — думала собі паніматка, — може ми й прості. А мабуть, що вона правду каже, бо поміж пани третяся, то всякого дива наслухається. А вони мають час світ розпізнати, — не те, що ми, хлібороби: ніколи й в голову пошкрібатись — не знаєм світові ладу. Недарма покійні

татуньо було розказують, що як зближиться страшний суд, то світ обернеться очима назад, а потилицею наперед.

Багато було б розказувати, якби приплілось перебирати все, що ні говорила Печержинська з паніматкою; тільки що подобалась вона Люборацькій, бо облесна була.

Наслухавшись всякого глуму над українщиною, паніматка згодилась з Печержинською за тридцять карбованців на рік і все своє для дочки: харчі, прачка, — та й поїхала додому.

— Слухай же, доню, учительки, — сказала мати дочці, — та вчися, а я буду довідуватись, як матиму зможність. А чого треба буде, переказуй через ярмаркових.

Мася випровадила матір аж за коливорот, тут і цю мову слухала, та й заплакала, прощаючись, — гірко заплакала.

— Не плач, доню, — каже мати, — учительку розумну матимеш, наведе на добро. А що чоловікові легко дістається? Не плач же! — каже, і в голову поцілувала. І Мася вернулась, обтерши очі, бо вже знала сором, а мати поїхала, думаючи сама собі: бідна дитина! не матиме добра в цій школі, бо недаремне ж покійні татуньо кажуть, було, що будуть не ученики, а мученики...

— А що доброго? — поспитав панотець, як паніматка додому вернулась.

— Та ще нічого, — відказала вона.

— А хоч можна сподіватись чого доброго?

— Та обітреться, а більше — хто його знає...

— Коли б хоч від мужицтва відвикла!

— Тобі все панство в голові! — каже паніматка, — а он вони до костьола ходять на набоженство, а не до своєї церкви.

— Та хоч і в хліві богу помолиться, аби щиро, — озвавсь панотець. — А приклад добрий матиме: там все пани та й пани, та пані; навчиться всього медяного. За віру ж нічого бояться: не зломить, бо не тямить по-латинськи... Та найлучче, що приїхала-сь, бо мені аж живіт запався. Пошукай-но чого смачненького зїсти: сама покріпишся, та й я коло тебе...